

Paaswake

Rob Pauls

Elk jaar beschilderen we de paaskaars met de symbolen van Christus. Een oud gebruik. De paaskaars staat voor de opstanding. En het is Christus die is opgestaan. En in Hem alle mensen. Meestal gaan de communicantjes samen met Nan, Ria en Bianca aan de slag met de paaskaars. Dit jaar hadden we leden van de ATD/Vierde wereld gevraagd om zich over de kaars te buigen. En nu dit. Een witte Paaskaars. Onbeschilderd. Dat blijft ook zo. Een witte Paaskaars prijkt het komende jaar in de vieringen naast het altaar als teken van Christus' opstanding. En als herinnering aan 'corona'.

We zitten midden in de coronacrisis.

Toch zijn velen al druk bezig met de tijd erna. Dat is ook goed zo, we moeten nu al plannen maken voor de toekomst. Want ouderen zitten eenzaam thuis en krijgen de dag nauwelijks om. In kleinbehuisde gezinnen met schoolgaande kinderen lopen thuis de spanningen hoog op. Werknemers van grote en kleine bedrijven, zzp-ers en kleine zelfstandigen die onze samenleving gaande houden, liggen 's nachts wakker met grote zorgen voor de toekomst. Van artsen en verpleegkundigen wordt het uiterste gevergd in een omgeving vol besmettingsgevaar. Hoe sneller daar een einde aan komt, hoe minder mensen het treft, des te beter. En wat het gaat kosten, dat betalen we met z'n allen. De rijken hopelijk wat meer dan de armen. Maar met z'n allen.

Tegelijkertijd loont het de moeite na te denken over wat deze tijd voor ons betekent. Voor de crisis uitbrak, had ik net een boek gelezen van een Vlaamse theoloog, 'God onderbreekt de geschiedenis' heet dat. Heel toepasselijk. De wereld is ontregeld en ontwricht. Onderbroken. Alles staat stil. We maken een pas op de plaats. Op internet lees je dat het coronavirus van God komt. Het is een waarschuwing aan ons adres, of een straf voor de zonde, zo wordt gezegd. Maar God stuurt geen virussen op ons af om ons een lesje te leren. Het is omgekeerd: we worden door het virus naar God gestuurd. Je leest ook dat het de mensheid zelf is die zich het virus op de hals heeft gehaald. Overbevolking, verstedelijking, klimaatverandering, achteloosheid, onverschilligheid. Dat is dezelfde misvatting. We willen altijd graag de oorzaak weten, we zoeken onverdroten naar een schuldige. Het geeft een gevoel van veiligheid als je weet waar het vandaan komt. Maar wat weten wij ervan? Zo

goed als niks. Ook hier moeten we anders leren denken: het virus komt niet van de mensen maar wij worden door het virus naar de mensen gestuurd.

En gebeurt dat niet overal? De initiatieven om mensen op afstand met elkaar in contact te brengen, buitelen over elkaar heen. Wat voor hartverwarmende activiteiten heeft het losgemaakt in onze samenleving! Zou daar niet iets zichtbaar worden van God, daar tussen de mensen?

Het is een begin. Want als God de geschiedenis onderbreekt, dan is dat met het oog op een nieuw begin. In een tijd als deze: nu of nooit. Het stille graf van zaterdag, het lege graf van zondag. Nu of nooit: want de saamhorigheid in onze samenleving in deze dagen, zij heeft een wrange bijmaak als wij er niet in slagen onze solidariteit uit te breiden naar mensen die het harder nodig hebben dan wij zelf. Duitsland heeft besloten 50 zieke vluchtelingenkinderen op te nemen uit Lesbos. Het is een druppeltje op de gloeiende plaat. Maar het kan een 'begin' zijn.

En zo kom ik weer bij de witte paaskaars. Wit, waar staat dat voor? Voor de zuiverheid van het begin. Voor het wit van het witte, lege vel papier. Niets is al ingevuld en volgeschreven. Niets afgesneden. Alles nog open, alles mogelijk. Blanco.

Ja, alles is mogelijk. Aan ons om het te doen. Nu. Een witte kaars herinnert ons eraan, het komende jaar.

Rob Pauls